

POKLAD VE ZLATÉ ULIČCE

Zlatá ulička je snad nejslavnější ulicí z celé Prahy. Z jedné strany jsou její malinké domky přitisknuty k hradbám, které jako by se bez jejich podpory měly každou chvíli rozsypat.

Do jednoho z nejmenších domků se přestěhoval neznámý stařec. Byl tak trochu podivín, s nikým nemluvil a ze svého skromného příbytku jen málokdy vycházel. Zato uvnitř pořád něco kutil, z komína se často valil hned černý, hned zase žlutý a modrý kouř a v malinkých oknech bylo světlo až dlouho do noci. Jak léta plynula, sousedé si na podivína zvykli a říkali si, že je to jen nějaký neškodný blázen.

Jednoho odpoledne ale stařec vyběhl z domku, oči mu žhnuly, dlouhé neupravené vlasy a vousy mu vlály, rukama mával nad hlavou a volal: „Lidičky, lidi! Dokázal jsem to, vyrobil jsem zlato! Pravé zlato!“

